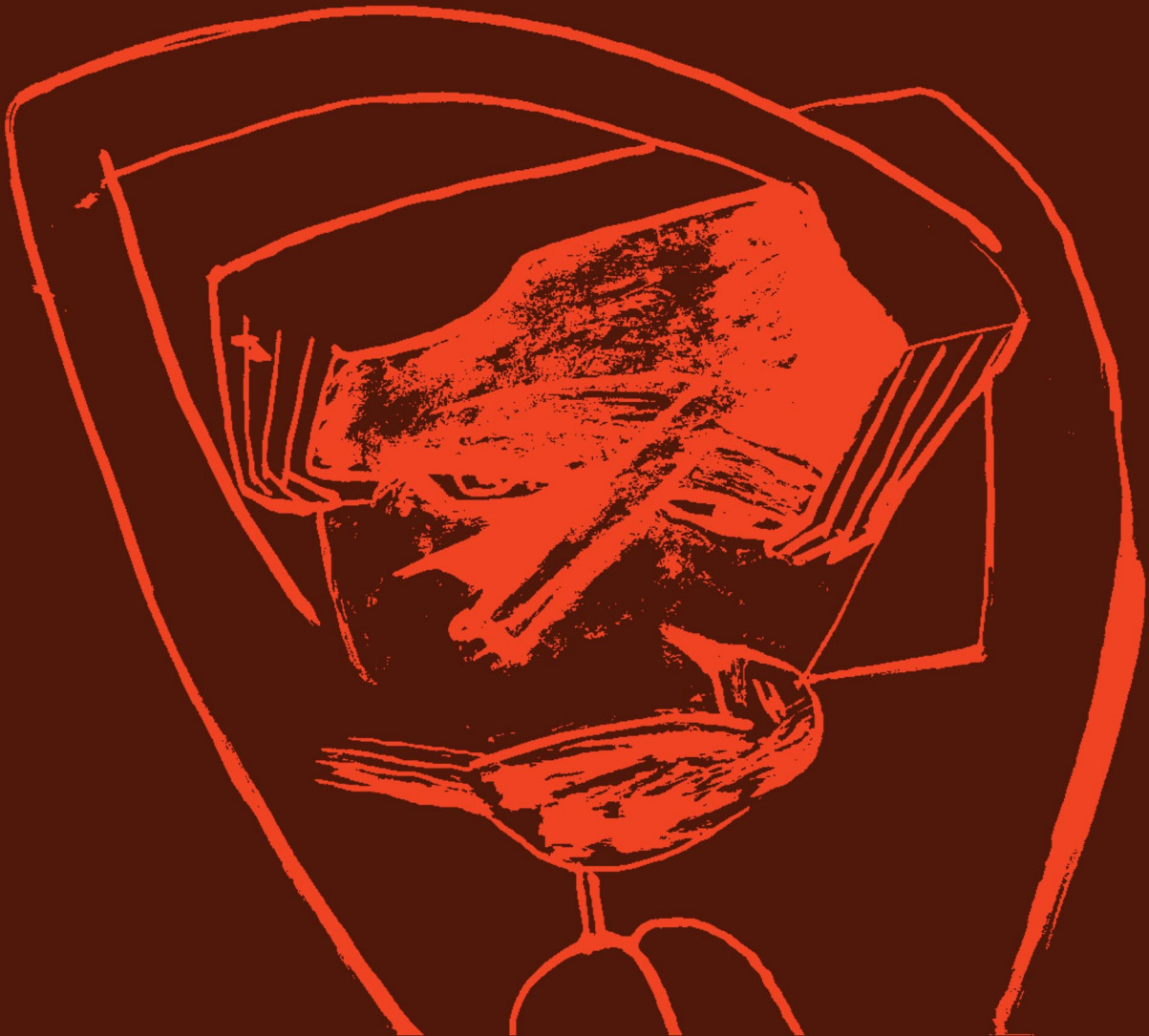

mirela stănciulescu

copilul de foc

MIRELA STĂNCIULESCU

COPILUL DE FOC

Roman

Editura Virtual

2011

ISBN(e): 978-606-599-512-3

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului, sub orice formă este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Cuprins

Un posibil best-seller.....	1
I.....	3
II.....	6
III.....	32
IV.....	47
V.....	60
VI.....	74
VII.....	89
VIII.....	98
IX.....	116
X.....	129

Un posibil best-seller

Mirela Stănciulescu s-a făcut cunoscută ca traducătoare. Traducerile sale - din portugheză :José Saramago (Pluta de piatră), Augusto Abelaira (Bunele intenții) și din engleză: Joyce Carol Oates (Oameni de preț), Jan Willem van de Wetering (Intrus în Amsterdam) etc. - se remarcă prin competență profesională, subtilitate și bun-gust. O adevărată demonstrație de virtuozitate stilistică a constituit-o traducerea romanului lui José Saramago, Pluta de piatră, care cuprinde multe pagini poetice, de o frumusețe barocă.

După ce și-a folosit talentul literar pentru a reconstitui în spațiul culturii române creații valoroase ale unor autori străini, Mirela

Stănciulescu a hotărât să se prezinte în fața cititorilor cu un roman propriu, Copilul de foc, care are toate șansele să-i cucerească pe critici și să devină în același timp un best-seller. Romanul, un Love story românesc, mai puțin melodramatic însă și mai compatibil cu ideea de literatură bună decât cel american, aduce în prim-plan două personaje greu de uitat : un mare muzician, Matei Visarion, aflat la apogeul carierei sale, împovărat de propriul său succes, și o femeie mai tânără decât el (totuși nu foarte tânără), Roxana Calinderu, care a visat cândva să devină pianistă, dar care s-a resemnat de-a lungul anilor să ducă o viață ternă (lucrează la Vamă, crește singură un copil, Mihnea, nerecunoscut de tatăl său etc.). Iubirea lor face parte din categoria iubirilor imposibile, pentru că Matei Visarion este legat printr-o căsătorie veche, intrată în mitologia lumii muzicale, de o femeie întrutotul respectabilă, căruia nu are ce să-i reproșeze, iar Roxana Calinderu se află în momentul nesperat al biografiei ei când tatăl copilului, Marian Vișoiu, un bărbat energic și prozaic, considerat o vedetă TV, se hotărăște să se întoarcă la ea și să-și asume paternitatea asupra lui Mihnea.

Dragostea celor doi este nu numai imposibilă, ci și greu inteligibilă de cei din jur, pentru că are un romantism și un fior metafizic străine de sensibilitatea lumii de azi. Matei Visarion și Roxana Calinderu vorbesc, parcă, într-o limbă moartă, care sună straniu pentru contemporanii lor și, cel mult, le trezește o vagă nostalgie. Această dramă a necomunicării (între îndrăgostiți și mediul în care ei trăiesc) este evidențiată cu gravitate și, în același timp, cu un fin umor printr-un procedeu epic ingenios. Mesajele schimbate prin e-mail de Matei Visarion și Roxana sunt interceptate fraudulos - și comentate - de un personaj meschin, lipsit de fantezie, Grigore Micu. Martor incompetent al unei mari iubiri, Grigore Micu se lansează în interpretări care amuză, prin inadecvare, dar și înspăimântă, sugerând opacitatea și agresivitatea latentă a simțului comun.

Mirela Stănciulescu ia parte la viața literară numai prin ce scrie. Ea privește lumea scriitorilor cu respect, dar de la distanță, preferând să-și petreacă cea mai mare parte din timp la masa de lucru. Nu face parte din grupuri care își regizează succesul, nu-i cultivă pe liderii de opinie, nu apare la televizor pentru a vorbi cu emfază despre sine. Dar este o scriitoare talentată, inteligentă, de o sensibilitate

neverosimilă azi. În plus, are o întinsă și bine însușită cultură literară și, mai ales, o aptitudine a construirii textelor dobândită în practica traducerii. Foarte bine găsit este, în romanul său, ritmul narațiunii. Nimic nu trenează pentru a-l plictisi pe cititor și, în același timp, nimic nu este expedit. Autoarea comunică perfect cu necunoscutul care îi citește cartea, reușind să-i suscite interesul de la prima până la ultima pagină.

Alex Ștefănescu

I

Grigore Micu își imaginase de multe ori scena.

O știa atât de bine, încât o putea descrie și cu ochii închiși, deși nu se întâmplase. Încă.

Stătea în picioare în fața biroului doamnei Ropot. Doamna Ropot ședea liniștită și îl cerceta prin ochelari.

Grigore Micu scruta încruntat bradul împodobit care trona, ca la fiecare sfârșit de an, lângă fereastra largă din spatele biroului. Apoi se arunca hotărât înainte, și, în avântul său de nestăvilit, dărâma bradul, făcând zob globurile multicolore și zdrobind sub tălpi lumina roșie scânteietoare. Se auzea în toată clădirea zăngănitul insuportabil și inconfundabil al unui brad dărâmat. Toată lumea dădea năvală în biroul doamnei Ropot, în frunte cu asistenta Eliza, și vedea chipul patroanei - mereu imperturbabil - desfigurat acum de spaimă, și pe Grigore Micu - cel mereu pașnic - privindu-i dâr, cu un zâmbet biruitor pe față.

— Mi-am dat demisia! le striga. Eu am curajul pe care voi nu-l veți avea niciodată!

Nu știa prea bine când avea s-o facă și pentru ce motiv anume, dar știa că avea s-o facă la un moment dat, într-un an, neapărat de sărbători, neapărat dărâmând bradul. Își închipuia acest lucru de câțva timp, de când simțea că viața lui stagnează la firmă.

Am împlinit azi 40 de ani, își spuse cu năduf. Și ce dacă? Am trecut sub tăcere aniversarea mea. Totuși, speram să-și amintească măcar o persoană, acolo, dintre colegi. Mă gândeam că, poate, îmi vor organiza o petrecere-surpriză, așa cum s-a întâmplat anul trecut pentru doamna Ropot. Mă gândeam că, poate, doamna Ropot însăși mă va chema în biroul ei și, cu această ocazie, îmi va oferi cadou un post mai acătării. Nici vorbă, însă! Sunt tot un umil slujbaș la o firmă de calculatoare pentru consolidarea căreia mi-am pus umărul din greu, de peste șapte ani de zile. Doamna Ropot nu mi-a mulțumit niciodată pentru ce fac, oricât de mult stau peste program, la oricâte proiecte aș lucra... În altă parte, aș fi tratat cu respect, mi-ar da cel puțin un post de șef de departament, iar aici sunt mereu trecut cu vederea!

La firmă se simțise, inițial, sigur și de neclintit. Si, totuși, în ultima vreme, nu mai putea suporta situația. Munca lui până la ore târzii din noapte, lucrul acasă, în weekend-uri și în zilele de concediu, nimic nu era apreciat cum se cuvine! Până și în rarele dați când visa, visa numai soluția la proiectele în lucru sau noi proiecte pe care a doua zi se grăbea să i le prezinte triumfător impasibilei doamne Ropot. La ce bun?

Grigore Micu își mângâie gânditor bărbuța. Simțea că în curând trebuie să se întâmple ceva care să îi schimbe cursul vieții. Era pregătit. Aștepta doar momentul. Acum nu era momentul. Nu încă.

Important e că sunt, oricum, pregătit mental pentru o schimbare majoră, își spuse. Poate chiar

sfârșitul acestui an va aduce schimbarea. Sunt și voi fi pregătit!

Grigore Micu privi la ceasul de pe perete. Era târziu. Ca de obicei, rămăsese ultimul la birou. Până și de ziua lui!

Era o zi mohorâtă și rece de septembrie, mai degrabă potrivită pentru o zi de noiembrie târziu. Își trase pardesiul negru pe el și își înfășură fularul negru de mătase în jurul gâtului. Purta pardesie și paltoane lungi încă de când era în liceu, pentru a da impresia de înălțime. Avusese dintotdeauna temerea nemărturisită că e prea scund, la 1,69 m.

De-abia când intră în internet café și își scoase pardesiul își dădu seama că era în costumul de serviciu. De obicei, mergea întâi acasă, să se schimbe. Acum făcea notă discordantă față de puștii din jur. Îi surâse binevoitor fetei de la casierie în timp ce plătea și îi spuse plin de importanță, justificându-și astfel ținuta:

— Azi e ziua mea, am împlinit o cifră rotundă și mă pregătesc să merg la petrecerea pe care o dau prietenii mei, în cinstea mea, la un restaurant select, care de-abia s-a deschis!

Fata îi zâmbi, îmbujorată de atenția care i se acorda în mod neașteptat, și îi ură la mulți ani.

— Ce frumos din partea prietenilor dumneavoastră! rosti ea, visătoare. Ce bine e să fii în centrul atenției, înconjurat de prieteni!

— E ceva normal, îi răspunse cu modestie Grigore Micu. Mereu ne adunăm și ne facem surprize unul altuia. Suntem un cerc de prieteni devotați.

Îi lăsă un bacșiș generos fetei și se duse glonț în colțul cel mai întunecat al salonului. Acolo era un calculator neglijat de toți și acolo îi plăcea lui să-și facă veacul, navigând pe internet.

Primul impuls a fost să caute, ca de obicei în ultima vreme, oferte de serviciu - nu știi niciodată de unde sare iepurele! Apoi se răzgândi. Mai avea o grămadă de timp în față. El hotăra când și cum va demara schimbarea! Acum era mai bine să se relaxeze și să stea pe chat cu niște necunoscuți cu care putea discuta orice, fără complexe.

Nu rămase foarte mult timp la internet. Își consulta mereu ceasul, preocupat, gândindu-se că, poate, fata de la casierie îl urmărește cu privirile și se întrebă când va pleca la petrecere. După o oră, se ridică de la monitor și se îmbracă să plece. O salută amical pe casieriță și ea îi zâmbi complice, urându-i petrecere frumoasă și oftând cu melancolie.

Ajunse acasă pe o ploaie mărunță și deasă, pătrunzătoare. Se scutură înfrigorat înainte de a intra în garsoniera mare și întunecată.

Cred că, totuși, va trebui să fac un efort și să-mi instalez internet pe calculatorul de acasă, spuse Grigore Micu, în timp ce-și ștergea pantofii pe covorul negru de plastic de la intrare. În felul ăsta, o să mă duc la internet café doar când o să am chef să ies. Va veni iarna, poate n-o să mai vreau să ies din casă...

Își mângâie bărbuța alene, înainte de a descuria ușa și a aprinde lumina în casă. Avea emoții.

Dacă, atunci când va deschide ușa, se va aprinde brusc lumina și toți colegii de la firmă, în frunte cu doamna Ropot, îi vor striga: La mulți ani!? Poate chiar de asta plecaseră cu toții înaintea lui de la serviciu, ca să-i facă o surpriză, nu pentru că era vineri. Dacă vor pocni sticlele de șampanie și vor zbura baloane colorate prin încăpere? Dacă se va porni o muzică veselă de discotecă, trezind tot blocul din adormire? Dacă va petrece toată noaptea, așa cum îi spusese casieritei de la internet café?

Se trezi mahmur, aproape de prânz. Băuse singur, toată noaptea, o sticlă de vin roșu, în fața televizorului, trecând de pe un canal pe altul. În cele din urmă, vizionase cu un interes crescând un film în alb și negru cu Humphrey Bogart, care juca rolul unui detectiv dur și fără scrupule, pentru care nimic nu era mai de preț decât justiția.

Așa îi plăcea și lui, își spusese Grigore Micu. Să facă dreptate! Să pună lucrurile la punct! Cum ar ști el să organizeze totul în firmă, dacă ar fi el patronul, și nu placida doamnă Ropot! Cum ar pune totul în mișcare, de unul singur!

Își fixase privirile încrâncenate pe singura plantă pe care o avea în garsonieră. Era un trandafir japonez pe care i-l prăsisse cu un an în urmă asistenta Eliza. Trandafirul crescuse la birou, însă, de când îl adusese acasă, nu îi mergea prea bine. Se pleoștise și începuseră să îi cadă frunzele. Grigore Micu îl uda conștiincios în fiecare seară și îl ținea la geam, să aibă lumină. Era încrezător. Trandafirul avea să crească imens și să îi umple camera. Avea să devină un adevărat arbust, cu care se va mândri în fața oricărui musafir. Deocamdată, trebuia să mai aștepte. Și să îl ude în fiecare seară.

Luă prânzul în oraș, într-un fast food. Se gândise inițial să meargă la un restaurant de lux, în definitiv împlinise o cifră rotundă. Se gândise cum avea să se așeze, îmbrăcat la patru ace, la o masă pentru două persoane, și i se va adresa răspicat chelnerului:

— Va veni domnul Claudiu să întrebe de mine. Mă numesc Grigore Micu. Vă rog să îl aduceți la masă! Între timp, aș dori să comand.

Domnul Claudiu m-a sunat că e reținut la o ședință și mai întârzie.

Iar după ce va consuma totul pe îndelete, va plăti nota și îi va spune chelnerului, cu un aer preocupat, arătându-i ceasul:

— Vă rog să îl informați pe domnul Claudiu că nu am mai putut să-l aștept, am avion peste două ore și trebuie să ajung la aeroport!

Îi va lăsa un bacșiș corespunzător.

Dar, apoi, Grigore Micu se răzgândise. De ce să cheltuiască aiurea atâția bani? Mai bine să-și plătească instalarea internet-ului acasă. Era un cadou mai nimerit. Tot mai bine la fast food!

II

Roxana Calinderu își imaginase de multe ori scena.

Un podium sobru, luminat difuz. Pianul alb în centru. Si ea, îmbrăcată în alb, singură cu pianul. Sala era pustie. Dar, pe măsură ce se desfășura muzica, începea să intre lume în sală, în liniște. Sala se umplea văzând cu ochii și toată lumea o asculta într-o tăcere care vibra alături de ea. Roxana nici nu le bănuia prezența. Iar când termina concertul, izbucneau aplauze și urale. Roxana tresărea, copleșită de emoția concertului căruia i se dăruise și de revelația că se aflase în fața unui auditoriu nebănuit. O fetiță îmbrăcată în roșu îi aducea un buchet imens de maci. Fetița avea acea privire intensă pe care o are cineva care împărtășește aceeași taină cu tine. Era cu siguranță și ea o mică pianistă.

Apoi, însă, Roxana Calinderu se trezea din visare, cu un fior de spaimă. Lăsase scena în urmă. Încuiase cu lacăte ideea de a deveni o mare pianistă. Își zăvorâse și ferecase cu ivăre mari poarta care ducea înspre muzică.

Reveni în prezent.

Doamna Ropot o studia cu atenție. Îi cercetase părul ondulat, cu ușoare nuanțe arămii, lăsat pe umeri. Ochii căprui migdalați și senini.

Tenul fin, obrajii ușor îmbujorați. Statura fragilă. Costumul din lână în culori molatece de toamnă.

— Nu mi-ai răspuns, Roxana: cum se împacă pasiunea ta pentru muzică, pe de o parte, cu calculatoarele, pe de altă parte? De ce ai urmat Cibernetica după ce ai făcut Conservatorul?

Roxana Calinderu o studie, la rândul ei, pe femeia din fața sa. Avea o figură distinsă și sobră, o ținută sigură și degajată. Era, însă, în același timp, în ea, ceva nedeslușit. Lăsa o senzație de frig în jurul ei. Parcă și aerul era mai rece în birou.

— Mi-am dat seama că nu voi fi niciodată o mare pianistă, mărturisii Roxana Calinderu, în cele din urmă, dregându-și glasul. Sunt foarte mulți pianiști de excepție în lume, foarte mulți. Dar sunt foarte rari, în același timp, dacă mă înțelegeți... Eu nu aveam talentul atât de mare încât să fiu o excepție și să mă alătur acestei elite. Am hotărât atunci să fac cu totul altceva în viața mea, în contradicție cu arta. Deși nu este chiar o totală contradicție. Și cibernetica se bazează pe spirit creator, la urma urmelor...

Doamna Ropot îi zâmbi cu neașteptată căldură și îi spuse:

— Dragă Roxana... Calinderu, mă gândesc să fac o excepție în cazul tău. De obicei, angajez numai persoane cu experiență. Tu vii cu prea puțină experiență de la Vamă, unde ai lucrat, după câte văd, prin diverse birouri și, hai să fim serioase, numai specializare nu a fost asta! Dar mi-ai atras de la bun început atenția prin CV. De aceea te-am chemat la interviu. Doresc să extind firma în viitorul apropiat și voi avea nevoie, în curând, de forțe noi în companie...

Roxana Calinderu plecase îngândurată de la interviu. Era convinsă, fără să știe de ce, că eventualul ei transfer de la Vamă la firma doamnei Ropot avea să îi schimbe, într-un fel radical, viața. În orice caz, se prefigura deja o schimbare iminentă, cel puțin la suprafață. Își aminti finalul conversației cu doamna Ropot.

Doamna Ropot tăcuse pentru câteva clipe. O privise concentrată pe Roxana.

— Am să-ți fac o confesiune..., rostise, în cele din urmă. O confesiune pe care te rog să o păstrezi strict pentru tine. În copilărie am făcut școala de muzică. Da, întărise ea, văzând privirea neîncrezătoare a Roxanei Calinderu, am studiat viola, obligată de părinți, însă mi-am dat seama, înainte de a intra la liceu, că este mai bine să merg pe un alt drum. Am ales informatica.

Făcuse o pauză scurtă, ca și cum ar fi dorit să alunge o posibilă emoție internă, de care numai ea era conștientă.

— Poate de asta sunt înclinată să-ți acord o șansă, continuă ea, sec. Pentru că mă revăd pe mine în tine.

Roxana Calinderu zâmbise politicos.

— Va trebui, însă, să mă lași să te călăuzesc în această lume aspră, continuă doamna Ropot. Va trebui să te bizui pe sfaturile mele. Accepti această provocare?

Roxana își ațintise privirile în ochii pătrunzători ai doamnei Ropot.

— Firește! Îi răspunsese, dregându-și iar glasul. Sunt convinsă că nu am decât de câștigat!

— Atunci ascultă-mă cu atenție! Aici nu e ca la o instituție de stat.

În firmele de IT domnește masculinitatea.

Doamna Ropot se ridicase de la birou și începuse să se plimbe prin încăpere. Roxana Calinderu îi urmărea mișcărilor sigure și egale, care păreau să îi sublinieze cu eleganță discursul.

— Ca să poți să-ți croiești propriul tău drum în această firmă, va trebui să începi prin a te schimba.

Doamna Ropot se oprise în fața ei și o privea cu gravitate prin ochelarii transparenți. Roxana Calinderu îi întorsese privirea gravă, cu ochii ei limpezi și migdalați.

— Să nu vii niciodată îmbrăcată atât de colorat și feminin cum ești acum! Sensibilitatea e o dovadă de slăbiciune. Să îți strângi părul ăsta frumos și să-ți pui niște ochelari pe nas, chiar dacă nu ai nevoie de ei! Aerul rece și impersonal face mai multă impresie decât un fard sau un parfum. Așa vei câștiga mult mai ușor încrederea și respectul colegilor.

Roxana Calinderu își trecu instinctiv mâna prin păr. Îi simțea moliciunea, îl simțea respirând liber. Nu se gândise niciodată până atunci că aparențele pot avea o atât de mare însemnătate.

Doamna Ropot își continuă plimbarea prin încăpere, cu pași măsurați. Acum vorbea fără să se mai uite la ea. Parcă vorbea mai mult pentru sine decât pentru Roxana Calinderu.

— Nu conversa mai mult decât trebuie în afara problemelor de serviciu! Nu le spune de

pasiunea ta pentru muzică - vor râde de ea ca de o slăbiciune. Nu te dezvălui în fața lor! Fii sobră și zgârcită în detalii! Așa ai să le impui respect foarte repede, vei vedea!

Doamna Ropot își încheiase discursul pe un ton glacial și sacadat. Ai zice că rostește aceste cuvinte mai mult pentru sine decât pentru mine, își spuse, surprinsă, Roxana Calinderu, care ascultase cu un aer politicos. Apoi se ridicase de pe scaun, netezindu-și fusta, și îi făgăduise doamnei Ropot că îi va urma sfaturile.

Acum, însă, se întreba dacă era pregătită pentru schimbare. Dacă merita să facă acest efort.

În definitiv, își spuse, m-am decis de mult să închei capitolul PIAN și să duc un trai obișnuit. Nu sunt un om deosebit. Nu am un talent deosebit. Nu mă deosebește nimic de cei din jur, în afară de prea bogata mea imaginație. Acum șapte ani am făcut o schimbare radicală de drum. Poate că acum trebuie să fac o schimbare radicală în felul meu de a fi. Acum șapte ani am crezut că e de ajuns să îmi schimb cariera în ceva cu totul nou și să îmi schimb centrul existenței prin nașterea unui copil.

Nu se simțea în stare să se întoarcă direct acasă. Ar fi vrut să discute cu cineva, însă știa că nu prea are cu cine. De șapte ani, de când își construise un alt mod de existență, se îndepărtase de foștii colegi din domeniul muzicii și preferase anturajul colegilor de la Cibernetică, mult mai direcți și mai puțin preocupați de abisurile existențiale. Când intrase la Cibernetică, își dorise să fie doar o studentă la Cibernetică, să înceapă o nouă viață, să nu fie „o pianistă cu copil”, ci doar o colegă de facultate.

Se gândi să o sune pe Agatha Bold, fosta ei colegă de la Cibernetică. Prin felul ei de a fi, simplu, răsfățat și lipsit de complicații, Agatha îi făcuse bine Roxanei, care în preajma ei nu mai era tentată să se gândească la ce lăsase în urmă. Între ele se născuse o prietenie mai ciudată. Agatha avea tot timpul nevoie de auditoriu, pentru toate micile probleme ale vieții de zi cu zi, care pentru ea erau uriașe și pe care trebuia neapărat să le discute cu cineva. Găsise în Roxana un interlocutor ideal. La rândul ei, Roxana avea nevoie de prezența unor oameni cu spirit practic în jur. Selectase în destăinuirile ei doar ceea ce era indispensabil pentru o relație amicală. Nu îi povestise Agatheii de Conservator, nu îi povestise nici despre fiul ei, Mihnea.

— Bine că m-ai sunat! exclamă Agatha Bold cu încântare. Vino să vezi unde m-am mutat, dacă tot ți-ai luat liber! În sfârșit, o să-mi vezi și tu apartamentul! Vreau neapărat să-mi povestești cum a fost la interviu! Deși tot nu pricep de ce vrei să pleci de la Vamă. Era călduț acolo, una peste alta, nu te bătea nimeni la cap! Ia și tu niște pizza de pe drum, că n-am decât de băut în casă! A, mai ia și niște șervețele, te rog, dacă tot te oprești la cumpărături. Poate găsești șervețele galbene, să se asorteze cu mobila mea de bucătărie!

Roxana Calinderu zâmbi. Uitase de gândurile apăsătoare din urmă cu câteva minute. Privi înviorată în sus. După ploaia mărunță din seara trecută, cerul se înviorase și el. O cohortă de nori albi pluteau cu vioiciune și hotărâre în aceeași direcție. Așa ar trebui să merg și eu, își spuse Roxana Calinderu. Să merg hotărâtă în direcția pe care mi-am ales-o. Așa am să și fac!

Agatha Bold își găsise apartamentul pe internet. Era un apartament de două camere, mobilat, la parterul unui bloc liniștit, aproape de centru.

— Vezi că-i la parter și nu am balcon, e-adevărat, asta nu-mi prea convine, îi spuse ea Roxanei, în timp ce deschidea ușă după ușă, să îi arate totul cât mai repede. Însă, una peste alta, zona face totul, și, pe urmă, a avut un preț acceptabil pentru tătucu, e mobilat cu gust. Sper că-ți place! Vezi că dau petrecerea de inaugurare în câteva săptămâni!

— Și eu stau la parter, rosti Roxana Calinderu, dusă pe gânduri. E bine, mie-mi place.

De cum intrase în apartament, zărise pianina și tresărise. Era o pianină destul de veche, care îi amintea de fosta ei pianină de acasă. Nu putu rezista. Deschise capacul și își trecu degetele mângâietor peste clape.

— Să nu-mi spui că știi să cânti la pian! se minună Agatha Bold. Cine mai știe, în zilele noastre?! Hai, ia să văd, cântă-mi ceva! Chiar mă gândeam ce să fac cu obiectul ăsta în casă, mă cam încurcă. Domnul Visarion mi-a promis că o să-l ia de aici, dacă n-am ce face cu el, și chiar mi-a promis că-mi dă înapoi banii pe el, pentru că, una peste alta, eu am cumpărat apartamentul de la el cu mobilă cu tot...

Roxana Calinderu rămase surprinsă.

— Domnul Visarion? Vorbești cumva de Matei Visarion?

— Da, exact! Îl cunoști? se miră Agatha Bold. Ia de vezi, ce persoană cultă am lângă mine și nu știam! Ai auzit de el? Eu habar n-am de el. Chiar l-am luat peste picior când am văzut pianul ăsta aici. L-am întrebat cine naiba mai are așa ceva prin casă, doar dacă nu e colecționar de antichități...

— E pianină, nu pian, nu se putu abține Roxana Calinderu să îi explice. Pianul are coadă, pianina e mai scurtă...

— Mă rog, una peste alta, ce contează? dădu Agatha Bold din mână a lehamite. Dar, mai bine, spune-mi: ce știi despre domnul Visarion? Că mi-a fost nu știu cum să-l întreb chiar pe el cu ce se ocupă...

— Domnul Visarion e un mare muzician, care a fugit mai demult din țară. E cunoscut în toată lumea. În ultimii ani știu că s-a mai întors, a dat concerte... L-am ascultat și eu de câteva ori... Roxana Calinderu tăcu. Își aminti.

Îl zărise prima dată la Conservator, cu nouă ani în urmă, pe când era studentă în anul doi. Îl recunoscuse imediat, de la distanță, cu figura lui inconfundabilă, cu mersul lui greoi, trăgându-și piciorul drept, în contrast izbitor cu agilitatea mâinilor lui de pianist. Privirile lor se intersectaseră pentru o secundă, o secundă în care Roxana avusese o senzație acută de electrocutare. Si Matei Visarion zăbovise în acea secundă cu ochii aninați de ochii ei, căutând, parcă, să-și amintească neapărat ceva, apoi, însă, fusese inevitabil abordat de un student și privirea lui o părăsise. Chiar așa simțise Roxana: o senzație de abandon.

Roxana Calinderu avea atunci douăzeci și unu de ani și o droaie de vise în cap. Recitalul lui, susținut cu o seară înainte, consemnase prima lui revenire în țară după 1989. Până atunci, era doar o legendă pentru studenții de la Conservator. După revoluție, apăruseră câteva articole despre el, câteva fotografii. Povești despre fuga lui din țară și dificultatea cu care își adusese soția cu el în Germania, iar pe urmă și restul familiei. Un singular interviu, care făcuse vâlvă...

Roxana Calinderu avusese loc în picioare, în fundul sălii. Era cu mai mulți colegi, agitați toți, pălăvrăgind întruna, dar fuseseră cu toții reduși la tăcere de recitalul lui Matei Visarion.

În cei doi ani care urmaseră, Roxana se străduise din greu. Studia mai mult, cu sârg, asculta ore întregi numai muzică simfonică, își luase abonament la Ateneu, era într-o stare continuă de frământare și avea o dorință imensă de afirmare. Să fie pe scenă și să capteze atenția tuturor, ca Matei Visarion. Să se întrerupă brusc pălăvrăgeala studenților strânși în picioare în fundul sălii de concerte și ea să trezească focul mocnit al patimei artistice din ei. Să fie suficient să fie zărită, să i se rostească numele, și toată lumea să o recunoască, să o oprească pe stradă și să îi spună că muzica interpretată de ea le-a schimbat viața.

Peste doi ani, Matei Visarion revenise în țară, cu un nou recital.

— Ia te uită! exclamase profesoara ei de pian, bătrâna doamnă Gaby, într-o zi pe când Roxana venise la ea în vizită și tocmai pregătea cafeaua.

Doamna Gaby citea întotdeauna ziarele și era mereu la curent cu viața culturală a capitalei, chiar dacă de mult nu mai ieșise la spectacole.

— Miercurea viitoare are loc un concert la sala Radio și solist e

Matei Visarion! Nu l-am mai auzit de câțiva ani, când tu ai fost la concert iar eu m-am uitat la înregistrarea de la televizor!

Vorbise cu o ușoară melancolie, dar se oprise brusc și schimbase subiectul.

Roxana Calinderu rămăsese surprinsă, cu lingurița de cafea în aer. Înțelesese ce ar fi vrut să mai spună bătrâna profesoară: „Ce mult mi-aș dori să fiu și eu în sală!” Doamna Gaby chiar își dorea să meargă la acest concert!

Bătrâna doamnă privea în gol, nostalgică, în timp ce vorbea mecanic despre cu totul altceva, și Roxana Calinderu îi admirase din nou distincția. Doamna Gaby avea întotdeauna părul alb coafat impecabil și vopsit cu o ușoară tentă de mov, care, însă, nu era violentă și îi stătea bine, o personaliza. Își aminti, dintr-o dată, că în curând avea să fie aniversarea doamnei Gaby și, oricum, nu știa ce cadou să-i facă.

Roxana Calinderu se gândise mult în noaptea aceea. Ar fi vrut și n-ar fi vrut să meargă la recitalul lui Matei Visarion. Îi era teamă să nu fie dezamăgită. Fie de el, în cazul în care arta lui interpretativă stagnera, sau se dovedea a nu fi ceea ce reținuse memoria ei cu doi ani în urmă, fie de ea, în cazul în care și-ar fi dat seama că se afla mult prea departe și că nu va putea atinge niciodată

măiestria lui.

În cele din urmă, își spusese că e mai bine să cunoască adevărul, oricare ar fi fost el, și că, oricum, cel mai nimerit cadou pentru doamna Gaby era o asemenea surpriză. În ziua următoare, se zbătuse și reușise, printr-un mare noroc, să facă rost de o invitație VIP pentru două persoane.

Seara concertului era chiar cu o zi înainte de aniversarea doamnei Gaby. Roxana trecuse pe la ea, spunându-i că vrea să o scoată la plimbare. Ieșiseră amândouă de braț, plimbându-se alene. Roxana o ținea de vorbă, trăgând-o aparent fără nici un scop înspre sala de concerte. Luminile și mulțimea care aștepta să intre aprinseseră din nou nostalgia din ochii doamnei Gaby. Atunci, Roxana scosese triumfătoare din geantă invitația, pe care o fluturase în fața ochilor uimiți ai bătrânei doamne, și o poftise ceremonios să pășească în sală.

Fusese un spectacol emoționant, dar tot ce reținuse Roxana, de data aceasta, pe lângă emoția puternică a doamnei Gaby, fusese propria sa emoție de a-l vedea de atât de aproape pe Matei Visarion și de a-l auzi concertând de la câțiva metri depărtare. Îi privise fermecată mâinile inconfundabile, care îi inspirau un sentiment de venerație. Îi simțise vibrațiile sufletești transmise, prin degete, pianului și, mai departe, auditoriului.

Nu, memoria ei nu se înșelase. Matei Visarion era unic.

În aceeași noapte, însă, o copleșise disperarea. Își dăduse seama că, deși se zbătuse atât de mult în ultimii ani, nu va izbuti niciodată să atingă o asemenea măiestrie. Toți profesorii îi spusese că are talent. Nimeni, însă, nu îi spusese că doar talentul nu este destul.

Roxana Calinderu plânsese toată noaptea, spunându-și că este o persoană oarecare. Că nu are nici o șansă să fie un instrumentist de excepție. Că între prezența și absența ei de pe scenă nu ar fi nici o diferență. Că pianul nu va fi pentru ea decât un hobby. Ce cuvânt înspăimântător! Hobby!

— Ce-ai amuțit, fată? o întrebă Agatha Bold, nedumerită de tăcerea Roxanei Calinderu. Vezi că mă îngrijorezi! Mai bine hai, cântă- mi ceva, să văd ce sunete scoate drăcia asta!

Îi cântă „Fur Elise”. Agatha ascultă fără prea mare interes, uimită mai mult de cunoștințele instrumentale ale Roxanei decât de muzică - despre care nu dădea nici un semn că ar fi recunoscut-o. La un moment dat, însă, figura ei rotundă și ușor grăsuță se luminase ștregărește.

— De fapt, acum îmi dau seama că poți să mă ajuți cu ceva. Domnul Visarion este un adevărat domn, una peste alta, mi-a plăcut de el, chiar mi-a plăcut foarte mult... Se vede că e trăit pe-afară! Mi-a explicat că vrea să se repatrieze cu familia. Și are nu știu ce problemă, n-am prea înțeles, ceva cu un pian foarte valoros pe care vrea să-l aducă din Germania, și e disperat că nu știe pe nimeni aici care să-l ajute cu formalitățile. E cam aerian și zăpăuc, săracul. Dacă tot lucrezi cât mai lucrezi la Vamă, nu crezi că l-ai putea ajuta cu pianul ăla? Poate, una peste alta, îmi cresc și mie acțiunile în ochii lui frumoși și melancolici, mai știi!

Roxana Calinderu acceptă fără tragere de inimă. Nu era prea încântată de idee. Ar fi vrut

dintotdeauna să îl cunoască pe Matei

Visarion, bineînțeles, dar nu în aceste condiții, nu din postura de umil funcționar la Vamă. Și, în plus, presimțea că o atare întâlnire putea constitui o suferință în plus pentru ea, forțând-o să-și amintească tot ce lăsase în spate.

— Desigur, oftă ea. Dacă-i pot fi de folos, de ce nu?

— Vezi că știu cum facem, își continuă ideea Agatha Bold. Îl sun, că zilele astea mai e în țară, ca să știe că m-am gândit la el, și îi spun că am o prietenă care. așa și pe dincolo. și că o să-l suni tu să vezi ce vrea exact. Bine?... Și, una peste alta, cred că nu dau pianul ăsta înapoi, că face bine în decor, par și eu mai intelectuală, nu?

Roxana Calinderu plecă de la Agatha Bold ușor întristată. Orice atingere cu trecutul o durea insuportabil. Se îndreptă spre casă din ce în ce mai posomorâtă. Mihnea încă nu se întorsese din tabără și Roxana nu prea avea chef să dea ochii cu doamna Calinderu. De câte ori se simțea deprimată, prefera să fie singură. Pe vremuri, o liniștea doar prezența tonică a tatălui ei.

Bartolomeu Calinderu fusese profesor de desen la o școală generală din cartier. Toată viața lui se considerase un mare artist nerecunoscut, dar adevărul e că era doar un bun profesor de desen. Își împânzise apartamentul cu picturi în acuarelă (aveau tablouri și în bucătărie, și în baie, și pe holuri, chiar și pe balcon...) și le dăruia și prietenilor și cunoscuților mici tablouri sau mici schițe, pe care le considera, în mod sincer, capodopere. Era îngrozitor de prolific.

Vorbea cu răceală despre pictorii în viață, era convins că nu avuseseră mai mult talent decât el, doar mai mult noroc. Roxana încercase de mai multe ori să afle care era maestrul lui preferat, însă, în afară de Nicolae Grigorescu, nimeni nu îi plăcea lui Bartolomeu Calinderu.

— Nu-i mare lucru de capul lor! bombănea el. Amestecă puțin altfel culorile, trag liniile puțin altfel decât au fost învățați la școală. Mare scofală, ce să zic! Oricine învață puțină tehnică de desen și de pictură poate să se joace pe pânză și să-și lase imaginația în voie!

Totul e ce ai în cap, ce vrei să transmiți, și prea puțini se gândesc la ce vor să transmită!

Tablourile lui Bartolomeu Calinderu înfățișau cu predilecție natură moartă și animale.

— Oamenii nu merită să fie immortalizați, spunea el. Oamenii sunt niște naturi pieritoare și supuse degradării. Frumusețea lor e superficială și trece repede. Sunt plini de putregai interior. Nu am întâlnit în viața mea un om pentru care să merite să-ți dai și ultima suflare! Pe când natura este în esența ei mereu aceeași, este ceva statuar și de un veșnic clasicism. Iar animalele sunt lipsite de orice răutate, de orice viclenie. Sunt viețuitoare în cel mai pur sens al cuvântului!

Drept urmare, apartamentul familiei Calinderu era deseori populat de diverse animale. Papagali, pisici, câini vagabonzi, arici, iepuri se pripășeau și chiar viețuiseră pentru o vreme în locuința cu tablouri. Din fericire, apartamentul se afla la parterul blocului în care locuiau, așa că nu erau prea mulți vecinii care făceau scandal. Iar dacă, totuși, venea câte cineva la ușă, să își manifeste

zgomotos nemulțumirea, Bartolomeu Calinderu avea întotdeauna pregătit un tablou pe care să-l dea cadou.

Nu își primea niciodată vecinii în casă, pentru a nu vedea câte animale și câte tablouri are. În schimb, îi ruga să aștepte puțin la ușă, apoi se întorcea cu un mic tablou pe care îl oferea cu multă strângere de inimă:

— Țin enorm la acest tablou, am lucrat la el câteva luni, ofta el. Îl păstram pentru expoziția pe care o voi realiza la începutul anului viitor. Uitați ce culori expresive, uitați castanul acesta ce frumos este! Dar nu pot să știu că sunteți supărat pe mine, mă doare sufletul. Vă rog să îl primiți cadou din partea mea! Vedeți, are și semnătura mea în colțul din dreapta jos. Când eu nu voi mai fi, va valora... ehe... nici nu pot să estimez cât va valora...!

Se retrăgea apoi demn, scuturând ceremonios mâna vecinului lăsat fără replică. În general, nimeni nu putea fi supărat pe el, pentru că Bartolomeu Calinderu era un om foarte plăcut. Toată viața lui se străduise să lase o amprentă de neșters în mintea celor pe care îi cunoștea.

Era un bărbat relativ scund, cu trăsături regulate și moi, lipsite de accent. Avea o figură care nu se remarcă prin nimic în mod deosebit, și tocmai de aceea își căutase mult timp ceva care să îl definească, să îl facă inconfundabil pe oriunde trecea. Hotărâse că îi trebuie o pată de culoare care să îl individualizeze, și alesese roșul. Iarna purta înfășurat în jurul gâtului un fular roșu de lână, iar în anotimpurile calde un fular roșu de mătase sau o batistă roșie strecurată la vedere în buzunarul de la piept. Ochelarii de vedere aveau și ei rame groase roșii. Iar în casă, peste nelipsita pijama din care nu mai ieșea de când se pensionase, purta un halat negru cu carouri roșii.

Roxana era fascinată de tatăl ei, de inventivitatea lui continuă, de modul cum fabula - și verbal, și pictural.

Bartolomeu Calinderu se străduise să îi transmită Roxanei pasiunea pentru desen, însă fata fusese în copilărie prea complexată de versatilitatea lui, simțea că nu îi poate ține isonul. Îi plăcea, în schimb, foarte mult muzica și, cum vizavi de ei locuia o profesoară de pian, doamna Gaby, Roxana își petrecuse ore în șir în apartamentul doamnei Gaby, studiind pianul. Urmase, în mod firesc, liceul de muzică și apoi reușise să intre din prima încercare la Conservator.

Mama ei, în schimb, era o femeie taciturnă. Saluta monosilabic și pe un ton neutru vecinii, schimba doar vorbe de complezență, ce mai faceți, ce zi frumoasă, însă cel mai des dădea doar bună ziua, din vârful buzelor. Lumea o credea rea și distantă, de aceea nici nu se prea înghesuia să stea de vorbă cu ea, însă, de fapt, doamna Calinderu era o persoană introvertită, incapabilă de expansiuni și, în plus, redusă la tăcere de afabilitatea excesivă a soțului ei. Nu iubea animalele care i se pripășeau prin casă, dar le suporta bodogănind. Bartolomeu și Roxana aveau grijă de ele.

Doamna Calinderu se ducea în fiecare sâmbătă și duminică la slujbă la biserică, ținea toate posturile, se spovedea regulat și era, în general, foarte credincioasă.

Roxana reveni în prezent. Gândul la mama ei o apăsa. De mult nu se mai înțelegeau. De mult comunicarea dintre ele devenise o povară și o relație falsă. Mihnea nici nu îndrăzne să i se adreseze în vreun fel anume, nicidecum să îi spună „bunica”. Îi spunea „dumneata”. Îi era mereu teamă să nu greșească în fața ei. Se crispa tot când se vedea scrutat de ea din priviri și, drept urmare, făcea mereu câte o gafă sau o boacăna taman atunci. Doamna Calinderu nu îl legănase și nu îl mângâiase niciodată. Pur și simplu, îi acceptase prezența în casă, și atât, la fel precum, odinioară, acceptase prezența temporară în locuința a animalelor de pripas.

Intră în casă abătută. Doamna Calinderu stătea în sufragerie, cu lumina aprinsă doar la un bec, să facă economie, și croșeta cu ochelarii pe nas. Îi aruncă o privire scurtă Roxanei și apoi își văzu de treabă.

— Ai venit mai devreme ca de obicei, comentă.

— Da, m-am învoit să plec mai devreme, mă doare capul, îi răspunse Roxana, după o scurtă tăcere.

Îi trecuse prin minte să îi spună că s-a dus la un interviu, că vrea să își schimbe locul de muncă și, în general, vrea să schimbe ceva în viața ei, dar. la ce bun? Stia că pe mama ei de mult nu o mai interesa nimic în afară de treburile bisericești, mai ales de la moartea neașteptată a lui Bartolomeu Calinderu.

Cu chiu, cu vai, se obișnuise cu ideea că are un nepot fără ca fiica ei să fie măritată. Cu toate că Roxana nu își făcuse niciodată griji pentru păstrarea aparențelor și, de câte ori era întrebată de tatăl copilului, răspundea scurt că este un capitol încheiat din viața ei, doamna Calinderu se simțise mereu datoră să le spună ceva mai mult celor câtorva cunoștințe de-ale sale de la biserică. Iar acel „ceva mai mult” era o fabulație care să justifice, cât de cât, ceva.

Roxana aflase cu totul întâmplător această variantă de la o vecină de bloc, cu care mama ei se împrietenise, în mod surprinzător, în ultima vreme.

— Roxana, drăguțo, oftase doamna Iancovici, privind-o cu o caldă duioșie, ce curaj pe tine să faci un copil înainte de căsătorie, și ce tragedie să îți moară logodnicul în străinătate! E ca într-o telenovelă! Cine spune că poveștile din seriale nu sunt adevărate ar trebui să se uite mai bine în jur! Fiecare destin e o poveste de telenovelă!

Roxana Calinderu dăduse din cap, stânjenită, și căutase să se despartă cât mai curând de doamna Iancovici. Ar fi vrut să aibă chiar atunci o discuție lămuritoare cu mama ei, însă doamna Calinderu nu era acasă și, până la urmă, Roxana se liniștise singură și își spusese că mai bine să se creadă așa. Vecinii se purtau frumos cu Mihnea, nu dădeau semne că le pasă, neapărat, să afle amănunte despre tatăl lui, iar Mihnea, pe de altă parte, învățase de mic, ca într-un anumit joc pe calculator care lui îi plăcea foarte mult, că existența tatălui lui este un secret și că acest lucru misterios îl face mult mai interesant decât sunt copiii obișnuiți, cu părinți cunoscuți.

— Si pe mine m-a durut ieri capul toată ziua, menționă doamna Calinderu în treacăt. E presiunea atmosferică joasă. Ia-ți și tu o pastilă, nu sta așa!

Unde e tata? se întrebă Roxana, retoric, oftând în sine. M-ar fi mângâiat pe creștet și mi-ar fi spus o glumă, s-ar fi oferit să-mi facă un ceai, mi-ar fi dat el o pastilă și m-ar fi mângâiat iar.

Intră în camera ei tocmai când suna telefonul. Era Agatha Bold, care îi spuse precipitat:

— Vezi c-am vorbit cu domnul Visarion după ce-ai plecat tu și i-am spus că ești o bună prietenă de-a mea și c-o să-l servești negreșit. A fost încântat. Vezi că i-am spus că-l suni tu imediat, nu uita!

— De ce neapărat acum? întrebă Roxana Calinderu, înciudată. Voiam să mă odihnesc. Nu prea sunt în apele mele.

— Te rog, fă-mi și mie hatârul ăsta! Poate iese ceva, una peste alta, că-mi place mult tipul! Si, pe urmă, nu mi-ai spus tu că-i ditamai celebritatea?

— Bine, oftă Roxana Calinderu. Îl sun chiar acum, să înțeleg despre ce e vorba și să văd dacă pot face ceva pentru el. Poate că nu am cum să-l ajut și cu asta basta, închei politicos conversația cu el.

— Ei, îl ajuți tu cumva, sunt convinsă! se repezi Agatha Bold să o combată, cu un glas mieros. Dacă nu și nu, vezi și tu, măcar întâlnește-te cu el, una peste alta, ca să-i arăți un interes acolo, și vezi să-i vorbești frumos de mine!

Roxana Calinderu îi făgădui că așa va face și imediat ce închise cu Agatha Bold formă numărul lui Matei Visarion, ca să nu aibă timp să se răzgândească.

Se strădui să fie impersonală și profesională la telefon, însă îi tremura glasul de emoție. Matei Visarion îi răspunse cu o voce caldă și plăcută. Îi povesti concis despre ce e vorba și Roxana își dădu seama, mirată, că îl poate ajuta, de fapt. Își dădură întâlnire pentru ziua următoare și ea încheie convorbirea cu un oftat de ușurare.

Se întoarse în sufragerie ceva mai liniștită.

— Cu cine ai vorbit? se interesă doamna Calinderu pe un ton neutru. Cumva cu Marian? De ce nu vine niciodată pe la noi? Îi cade rangul?

— N-am vorbit cu Marian de ani de zile, mamă! Si de ani de zile îmi pui aceleași întrebări iar eu îți dau aceleași răspunsuri! Oricum, l-ai declarat mort de mult!

Se lăsă o tăcere grea în cameră. Se auzeau doar pendula cu cuc și croșeta doamnei Calinderu tăcănind sânguincios și ritmic. Roxana se uită pe pereți, la nenumăratele tablouri cu rame roșii. Îi veniră lacrimi în ochi de dorul tatălui ei.

— Eu mă duc la doamna Gaby, să văd cum se mai simte, spuse Roxana, cu glas stins. Era cam răcită azi-dimineață.

— Du-te, du-te! bombăni doamna Calinderu în urma ei. Mai degrabă te interesează o străină decât propria ta mamă! Doamne Dumnezeule, bine că ești Tu alături de mine în singurătatea mea!

În dimineața următoare, Roxana Calinderu se trezi panicată de un gând neașteptat. Nu știa cu ce să se îmbrace.

Era încă în perioada de mini-concediu pe care și-l luase pentru interviu. Oricum ar fi ieșit din casă, pentru că nu voia să îi dea explicații doamnei Calinderu. Și-ar fi dorit să umble hai-hui prin oraș, să se plimbe prin magazine, poate să-și cumpere ceva nou, diferit, sau poate să se decidă pe loc să facă o schimbare radicală în înfățișarea ei, așa cum îi sugerase doamna Ropot: să se tundă? să-și vopsească părul? Ar fi vrut să spargă, într-un fel, tiparul în care se afundase de șapte ani de zile, în mod deliberat, de când constatase, cu o spaimă terifiantă, că, pentru ea, pianul va fi doar un hobby.

Își aminti cum hălăduise și atunci, în ziua de după recitalul lui Matei Visarion din urmă cu șapte ani. O covârșise disperarea. O năpădise certitudinea că nu va fi niciodată precum Matei Visarion, certitudinea că tocmai ea - care visa de mică faima, care visa de mică ziua în care va apărea ea singură pe scenă, singură cu pianul, și va atrage auditoriul ca un magnet - nu va reuși niciodată să-și împlinească acest vis, pentru că nu era un vis, era o utopie! Îi curseseră șiroaie de lacrimi pe obraji.

Se dusese într-un parc și se așezase pe o bancă, fără să vadă și să audă nimic în jur. Nici nu observase grupul de băieți care juca fotbal pe un teren din apropiere. Doar când un tânăr în echipament sportiv se postase în fața ei și începuse să-i vorbească își dăduse seama că se făcuse destul de târziu și că era mai bine să plece.

Se ridicase, îngânând o scuză că nu poate sta de vorbă, și o pornise zorită spre ieșirea din parc. Tânărul acela se ținuse, însă, după ea. O invitase politicos la o cafea.

— Nu sunt un terchea-berchea, o asigurase. Sunt student la Educație Fizică. Mă numesc Marian Vișoiu. Vă rog să aveți încredere în mine, chiar dacă sunt în training!

Abia atunci se uitase la el. Era un tânăr chipeș, athletic, cu o figură serioasă, aproape încruntată.

— Sunteți foarte frumoasă, îi declarase el cu convingere. Si, totuși, sunteți foarte tristă. Dacă erați veselă, nu mă atrăgeați. Dar asocierea de frumusețe și tristețe la o persoană tânără m-a intrigat. De ce nu sunteți cu prietenele, de ce nu chicotiți și nu ascultați muzică la căști?

— Eu ascult numai muzică simfonică, răspunsese ea, simțind nevoia bruscă să se justifice.

Roxana Calinderu se privi în oglindă în timp ce își usca părul și se gândea cu ce să se îmbrace.

Ce situație imposibilă! Își spuse. Aș fi dorit atât de mult să îl cunosc pe Matei Visarion și să îi spun ce mult a însemnat el, fără să știe, în viața mea! Iar acum, când, în sfârșit, mă pregătesc de marea întâlnire, nu am să-i pot spune nimic din toate astea. Voi fi un oarecare funcționar de la Vamă, care îl poate ajuta, eventual, să își repatrieze un prețios instrument. Dacă voi fi îmbrăcată prea sobru, o să-i inspir cu siguranță un sentiment de distanțare și respingere, voi fi ca un oarecare funcționar public. Dacă mă îmbrac lejer, o să creadă că sunt neserioasă și nu o să-i inspir încredere. Oricum ar fi, cam asta e tiparul meu actual: o funcționară oarecare, mamă de copil, cu o înfățișare încă anapoda la 30 de ani.